



Sivakka

HEINOLAN LATU ry:n tiedotuslehti n:o 2/2002

Internet: www.phnet.fi/public/heinolanlatu

Heinolan Ladussa soutaen ja meloen



MELONNAN YSTÄVÄT

SUOMI MELOO-kanoottiviesti lähtee 16. kesäkuuta 2003 Pieksämäeltä ja päättyy viikon päästä Heinolaan.

Heinolan Latu on ollut mukana 7 kertaa. Viimeisestä osallistumisesta tulee kulu-neeksi 10 vuotta. Olisi korkea aika lähteä jälleen mukaan. Pahaksi onneksi kuntoilu-olympialaiset ovat Belgiassa samaan aikaan ja sinne lähtee myös melonnan harrasta-jia.

Viestissä melotaan kaksikko- tai yksikkökajakeilla. Osuuksien pituudet ovat n. 10-20 km. Tarkoitus olisi saada sellainen joukkue, että jokaiselle tulisi melottavaksi joka neljäs tai viides osuus.

Jos olet kinnostunut tutustumaan monipuolisesti järvisen Suomen vesistöihin ja osallistumaan kanoottiviestiin, ota yhteyttä Martti Länsiluotoon p. 715 2354 tai 040-589 9357.

LATULAISET!

Kesäkuukaudet ovat ohi vaikka tätä kirjoitettaessa kesäsää edelleen jatkuvat; +26 astetta varjossa! Toivottavasti kesänne on sujunut mukavissa merkeissä. Suomen Ladun kesäpäiville Kuortaneella osallistui pieni joukko heinolalaisia menestyen mukavasti: suunnistuksessa ja vaelluksessa jäseniämme sijoittui kärkikymmenikköön, naisten suunnistuskilpailussa pronssimitalille asti.

Syksyn uutuutemme on perheliikuntapäivä. Keväällä käynnistettiin nuorten retkeilytoimintaa ja nyt pyrimme palvelemaan myös lapsiperheitä. Perheliikuntapäivän sisältö on kehitteillä, joten valitettavasti siitä ei ole tässä vaiheessa tarkkaa kuvausta mutta toimikunta tulee tekemään kaikkensa, jotta päivästä muodostuisi miellyttävä kokemus kaikille (toivottavasti runsaslukuiselle) osallistujille.

Monelta taholta kiitosta saanut Juustopolku kutsuu syyskuun viimeisenä sunnuntaina patikoimaan ruskamaisemiin. Tavataanhan siellä?

Outi Montonen

HEINOLAN LATU ry:n YHTEYSTIETOJA

Pj.: Outi Montonen p.714 4656, 0400-900158,
outi.montonen@luukku.com

Varapuheenjohtaja: Asko Huvinen p. 715 4956, 050 300 4508

Sihteeri: Pirjo Saarinen p.715 4851, 040 503 6947

Retkipäällikkö: Seppo Rautiainen p.714 4587, 040 738 0960

Kulttuurivastaava: Liisa Kilpilampi p.715 3042

Taloudenhoit.: Raija Tavikainen p.050 364 4483

Jäsensihteeri: Asta Mykrä p.715 5745

Latumajan emäntä: Aino Tiittanen p.718 7721

Latumajan isäntä: Jaakko Judén p.715 6560, 040-571 2126

Välinevuokraus: Jaakko Judén p.715 6560, 040-571 2126

Talkoopäällikkö: Veikko Vesalainen p.715 5240

Sivakka/Internet: Harri Ikonen p.7155725,045 6750808 h.ikonen@sci.fi

Kyllä Kelventeellä kelpaa – ja Evolla



Taksivene kuljetti meidät huimaa vauhtia Padasjoen satamasta Kelventeen saareen jota sanotaan Päijänteen kansallispuiston sydämeksi metsähallituksen esitteissä. Vietimme siellä telttaillen kaksi helteistä vuorokautta. Saarella oli paljon veneilijöitä ja muutama telttakunta. Aika kului laiskotelun ja saarta tutkien. Saaren läpi kulkeva polku oli puiden varjossa ja siellä oli ihana kulkea helteelläkin.

Seuraavaksi siirryimme Evon retkeilyalueen Niemisjärville seuraamaan kalastajien uurastusta. Lekottelimme kalliolla ja katselimme miten kalaa tulee... Sinä iltana ei kyllä nähty yhtään kalaa. Yö kalastusalueen telttai-

lupaikalla oli hieman meluisampi kuin kuin Kelventeen saarella.

Aamulla kävelimme alueen luontopolun. Matka jatkui sorateitä pitkin Iso-Taruksen rantaan telttailualueelle. Siellä oli todella rauhallista. Matkan varrella tutkimme Majavapolun, mutta majavat olivat piilossa.

Iso-Taruksen ohi kulki Päijänne-Ilves-reitti jota kuljimme Nuijamiehen kololle. Nuijamies oli mennyt kovempaa koska emme tavanneet.

Lähilomailu oli todella leppoisa- rauhoittavaa-halpa ja helteellä mah- tavaa!! (lisätietoja Evosta ja Kelventeen saaresta löytyy metsähallituksen tiedotteista) Pirre+A

Tulevaa toimintaa

- **HARRASTEMESSUT** Hobby 2002 Heinolassa su 15.9.2002 Kymenkartanon koululla. Heinolan Ladulla oma osasto.
- **PERHELIIKUNTAPÄIVÄ** su 22.9.2002 Latumajalla klo 15-18. Ohjelmassa mm. metsägolfia ja letun ja makkaran paistoa.
- **JUUSTOPOLKU** su 29.9.2002. Patikkaretki Vuolenkoskelta Heinolaan ja/tai päinvastoin. Linja-autokuljetus lähtöpaikalle Vuolenkoskelle lähtee Heinolan turistipysäkiltä klo 9.00 ja Vuolenkoskelta Jyränköön n. klo 9.30. Reitillä huoltopisteitä, joista on mahdollisuus ostaa mehua, kahvia, pullaa, makkaraa ja lettuja.
- **SAUVAKÄVELYMARATON** la 19.10.2002. Lähtö Latumajalta klo 8.00 Ilvespolulle. Osallistua voi myös lyhyemmille matkoille. Huoltopiste Latumajalla
- **KUNTOILUOLYMPIALAISET** Belgian Genkissa 10.-16.6.2003. Vielä muutama paikka jäljellä. Tiedustelut matkatuomisto Matkapojat Oy Helinä Vesterinen puh 876050.
- **AKUMAJAN** huoltoviikko viikolla 40. Tiedustelut ja ilmoittautumiset Sepolle puh 040 7380960 tai 7144587
- **KAAMOSHIHTOVIIKKO** viikolla 47 **KIILOPÄÄLLE**, tiedustelut ja ilmoittautumiset 30.9. mennessä Sepolle puh 040 7380960 tai 7144587.
- **SHIHTO-JA LASKETTELUVIIKKO** viikolla 13 v.2003 **YL-LÄKSELLE**. Majoitus Mäkelän Mökki ja Talomajoituksen, sekä Mäntymajojen tiloissa. Lähtö Heinolasta 21.3. illalla ja paluu 29.3. Tiedustelut ja ilmoittautumiset 31.12.2002 mennessä Sepolle puh 040 7380960 tai 7144587.

Seuraa myöskin ilmoitteluumme sanomalehti Itä-Hämeen seuratoimintapalstalla!

VETOOOO VETOOOOO

Ladun kirkkoveneretki Hankosaa-reen soudettiin helteisenä elokuun sunnuntaina täydellä ”joukkueella”, olipa matkassa yksi vaihtomieskin. Jaakko Judenin hellässä komennossa etenimme kaupungin Plaani-veneellä ”aallonpeudella” lähes tasatahtia kohti nuotiokahvia ja -makkaraa. Matkalla kehiteltiin ideoita mm. viirahousujen hankaussähkön talteenottojärjestelmästä ja soutu-liikkeen muuttamisesta molempiin suuntiin eteenpäin vieväksi.

Koska kirkkovene saattaa monelle olla tuttu vain ”peffatuntumalta”, tässä lyhennelmä siitä, mitä Ilmari Kenola kertoo kirkkoveneen historiasta kirjaan Puuveneiden soutuopas:

Kuten nimikin kertoo, kirkkovenetä käytettiin kyliltä kirkonkylään tehtäviä matkoja varten, koska jalan tai hevosella sama matka olisi vienyt kohtuuttomasti aikaa tai se saaristo-olosuhteiden takia oli mahdotonta suorittaa. Kesäisten venematkojen ensisijaisena syynä olivat luonnollisesti kirkonmenot, jumalanpalvelukset, häät ja hautajaiset. Mutta kun matkaan lähdettiin jo lauantaina, tehtiin ostokset kauppoissa ja asioidimiset viranomaisten luona.

Varsinainen kirkkovene-sana mainitaan 1640-luvulla Hauhon käräjäpöytäkirjassa. Sitä mukaan kuin seurakuntia ja kirkkoja syntyi, kasvoi kirkkoveneidenkin määrä, joskin hitaasti. Kirkkoveneet olivat yhteisomistuksessa kyläkunnittain. Kukin veneyhteisön osa-

kas omisti yhden airon, jossa oli talon puumerkki. Osakkaat olivat luonnollisesti velvollisia antamaan oman työpanoksensa veneen vuotuisessa huolto-työssä, kunnossapidossa.

Veneen vesillelasku oli kyläläisille juhlava tilaisuus. Kevätalven ja kevään aherruksen tulos oli näkemisen arvoinen. Tärkeimmälle paikalle veneen perään meni joku pitäjän tai kylän vanhimmistaja ja arvostettu henkilö, ja hänen ohjauksessaan ja johdolla venettä kuljetettiin.

Suurin tiedossa ollut kirkkovene oli entisestä Säämingin pitäjistä. Se oli peräti 30-hankainen eli veneessä oli 60 airoa, joista jokaisessa oli kaksi soutajaa. Soutajien kokonaismäärä oli siis 120 henkeä!

Kirkkoveneiden käyttö väheni 1900-luvun alkupuolella sisävesiliikenteen kasvaessa ja maanteiden parantuessa. 1920-luvulta alkaen linja-autoliikenne syrjäytti kirkkoveneet. Veneiden uusi tuleminen alkoi 1980-luvulla, kun ryhdyttiin ensin retkeilemään ja myöhemmin kilpailemaan erilaisten soutu tapahtumien yhteydessä.

Tervetuloa mukaan kirkkoveneretkellemme ensi vuonna. Ensimmäiset paikat on jo varattu.

Outi

Katso myös Hankosaaren kirkkoveneretken kuvia nettisivullamme.



Aino Tiittanen

Matka- kertomus Kebnekaiselta.



Railii Heinonen

Perjantaina 12.7.2002 Aino ja Railii saapuivat Nikkaluoktaan noin kello 15.00 miestemme saatta-mana. Into oli niin kova eteenpäin, että vaihdettiin vain vaatteet ja rinkat heitettiin selkään, emme malttaneet edes poiketa ravintolassa.

Laaddjäärvellä viiden kilometrin päässä oli ihana satama ja kahvila, ystävällinen rouva ja herra paikalla. Me joimme maukkaat pullakahvit, joita sitten mainostimme muillekin. Laivakyytiäkin tarjottiin, maksua vastaan pääsee kuuden kilometrin matkan, mutta se ei kuulunut meidän suunnitel-mme. Sataa tihutti koko ajan ja itikatkin kiusasivat hiukan, mutta se ei haitannut menoa, käveltiinvielä neljä kilometriä ennen kuin katsoimme teltan paikan joen varresta. Lämmintä on noin +16.5 astetta ja heti kun saatiin teltta pystyyn noin kello 20.00, alkoi satamaan oikein reippaasti, nälkä ei ollut joten käytiin vain kuuntelemaan sadetta.

Lauantai 13.7. valkeni lämpimänä, tyynenä ja pilvipoutaisena. Railin hiukset olivat märät vielä eili-destä sateesta. Keitimme vettä, myslit kuppiin ja voileipiä sekä kahvia aamupalaksi. Rinkka tuntuu hartioissa kun lähdemme kivistä polkua eteenpäin. Vastaamme tuli kolme suomalaista naista, olivatkiertäneet Kebnekaisen vastapäivään, lähteneet Tarfalasta, suunnistaen tuntureiden reunoja ja

päälisiä pitkin noin viikon ajan. Kuulemma oli mahtavat maisemat. Meillä oli mennessä sen verran pilviä ettemme nähneet vuorien huippuja.

Keitimme lohisopan päivällä ennen sadetta. Ihmisiä liikkui aikalailla. Vastaamme tuli lapsiperheitä, ihmisiä koirien kanssa, pari miestä talutti hevosia ym. Suurin osa kulkijoista oli kuitenkin nuoria. Olimme kello neljä perillä hotelli Kebnekaise fjällstationilla. Kymmenen kilometriä riitti oikein hyvin kun ottaa huomioon, että täällä on puolta pidemmät kilometrit ja huono maasto, tosin pitkospuuta oli ihan kiitettävästi ja kaksi riipusiltaa jokien ylitykseen. Katsastimme hotellin, meille riitti kahvit 15 kruunua ja pullat 25 kruunua. WC maksullinen, suihkut maksullisia, kaikki hyvässä kunnossa. Helikopterit laskeutuivat hotellin viereen, ehkä tavarat kuljetetaan niillä ja myös mahdolliset tapaturmapotilaat.

Teltoja oli pitkä rivi ja lisää tuli koko ajan. Löytyi meillekin sopiva paikka, vähän hotellilta takaisin päin. Kävimme ajoissa nukkumaan ja tavarat oli jo tsekattu huomista varten.

Sunnuntai 14.7. Siis aivan skarppina! Kumpikin hereillä aamuyöstä kello 2.30 Ruotsin aikaan. No ei hätää, päätimme nousta aamupalan tekoon. Myslrit, kahvia ja voileipää. Siis täälläkin on va-

loisaa läpi yön, ei väliä koska tallaat, pimeää ei tule. Aino otti rinkan, jossa oli polttoaine ja päivän muonat, sekä vähän varavaatetta. Raili oli päättänyt jo heti että reppu riittää. Villapaita, käsineet, hattu, kamera, vesipullo ja keitin sullottiin reppuun. Lähdimme kellon ollessa 3.10, “etemme jää nuorempien jalkoihin.” Alkumatkasta käytimme ahkeraan karttaa ja kompassia, koska olimme eka kertaa näillä seuduilla, emmekä halunneet ylimääräisiä mutkia matkaan. Loivaa rinnettä ylöspäin ja sitten Kittelbäcken kurua myöten, kolme joen ylitystä jossa piti ottaa kengät pois ja kahlata. Viiden kilometrin paikkeilla, Tolpagornin juurilla olevilla kahdella pienellä lammella keitimme kahvit, oli aivan tyyntä ja usvapilviä leijaili ohitsemme. Korppi raakkuu ja seurasi meitä kaiken päivää, - varmaan sapuskan toivossa.

Sitten ne alkoivat vasta nousut; kengät 45-60 asteen kulmaan, vahva etunoja ja jalka oli sovitettava aina hyvin paikoilleen. Railia jo hiukan alkoi pelottamaan. Tolpagomin ja Vierranvärin välistä nousitiin jyrkkä ja pitkä luminen mäki ylös, jalka tukevasti sohkaan ja sauvat tiukasti apuna, ei haluttanut kaatua lumelle Goretex-puvun kanssa, oli alamäki sen verran jyrkkä ja kivikko mihin se päättyi. Tuntui mukavalta kun lumiosuus päättyi. Maisemia katseltiin silloin kun piti pulsasia tasata.

Korkea Vierravärrin edessä, kivikkoisen polku menee pystysuoraan ylöspäin, välillä sik sakkia parimetriä sivulle ja taas ylös. Tässä vaiheessa polku on merkitty kivikasoilla.

Mehua, suklaata, taukoja ja ylöspäin. Huipulle tultiin hetki tasaista ja huomattiin että siellä oli koko huippu täynnä ki-

vikasojaa, ota siitä sitten selvä mikä niistä on polun merkinä. Sää oli tässä vaiheessa edelleen sumuinen. Oikea kivikasa löytyi ja tästä eteenpäin polku oli merkitty punaisin maalein, tosin niitäkin oli ajanhammas syönyt.

Arvaa harmittiko; just kun on päästy näin korkealle Vierravärin päälle, polku johtaa kilometrin alas laaksoon, ennen kuin lähtee nousemaan Kebnekaisen kувetta ylös. Jos ei ole helppo kiivetä niin ei ole tulla alas päinkään, mutta erotus on siinä, pulssipa ei nouse alas tullessa liikaa!

Aurinko häivähteli jo hiukan pilven takaa ja heti sen lämpö tuntui. Oli meidän onni ettei tämä päivä ollut seuraava, koska etelästä tuli sellainen helle +25 astetta. Emme olisi varmaan jaksaneet kiivetä liiassa kuumuudessa. Kebnekaisen rinteessä hävisivät maalimerkit ja me otimme suoran suunnan ylös, joten emme käyneet Topptugan majalla. Ja yks kaks se lumihuippu näkyi! Kello oli 13.00 kun saavuimme lumirajalle, jäisen huipun juurelle. Oli pikkuisen vielä pilviä, mutta ohuita, ohi seilaavia. Päätimme olla kiipeämättä ilman jääkenkiä lumiosuutta, noin 200-300 metriä. Mutta me näimme sen! Se riitti, siinä se oli ihan livenä edessämme. Mahtava tunne!

Laitoimme ruokaa lumirajan tuntumassa, söimme ja vaikka kävellessä oli kuuma reilun puolen tunnin paussin aikana alkoi Railia viluttaa. Railin oli särkenyt hiljaa päätä jo jonkin aikaa. Liekö syynä ollut rasitus, pitkät patukan välit, vai ohut ilma?

Kukaan ei ohittanut meitä mennessä, mutta vastaantulijoita riitti kun läksimme paluumatkalle, monta kansallisuutta, muutama suomalainen ja japanilaiset

Pyydetään palauttamaan ellei vastaanottajaa tavoiteta, osoitteeseen: Heinolan Latu ry, Rullantie 7 B 16, 18130 Heinola

ehkä kaikkein kauempaa. Noin 30 henkeä tavattiin matkalla.

Railin fiilikset meni sen pääsäryn kanssa, ei muuta kuin useammin välipalaa. Kun pääsimme alemmas, Vierravärin jälkeen loppui päänsärky.

Pilvet olivat menneet ja näkyi pitkälle, kuinka korkeita ja jyrkkiä rinteitä oli aamulla noustu. Maisemat olivat aivan upeat ja yhä useammin me istuimme rinneessä ja pidimme taukoa. Se luminen rinne käveltiin varovasti alas, mutta nuoret laittoivat käsineet käteen ja laskivat kengillä pikkuhiljaa, kuin laskettelusuksilla, välillä jarruttaen ettei vauhti liiaksi kiihdy.

Kittelbäckken kurun jälkeen viimeisellä purolla keitettiin kahvit ja otettiin voileipää, matkaahan oli vielä jäljellä monta kilometriä, ei tosin niin jyrkkää. Teltalla olimme takaisin kello 21.30. Jippii ei tarvittu helikopteria!!!! Niitä ei näkynyt sunnuntaina ollenkaan.

Aino nukkui kuin tukki, Raililla oli hiukan ongelmallista nukahtaa.

Maanantai 15.7. aurinko herätti meidät paistaen pilvettömältä taivaalta ja kuivattaen eilen kostuneita jalkineita. Ei ollut kiire mihinkään, vasta kello 11.00 lähdimme hiljakseen ja ehkä vähän kankein jaloin kohti Nikkaluoktaa. Kebneksen huippu näkyi Kebnetjäkkan takaa

koko päivän ja me vilkuilimme, että siellä se näkyi.

Tänään olemme uineet kahdesti. Vedet ovat lämpöisiä ja ilma ehkä +25 astetta. Ei mikään vaellus-sää, silti taittui 8 kilometriä rinkka selässä! Ihmisiä tuli vastaan, nuoria enimmäkseen, kysellen vesipaikkaa, olivat reppanat janoisia helteellä. On tullut hyttysiä ja karpäsiä jotka vähän häiritsevät. Teltta pistetään pystyyn lähelle paikkaa johon vene tuo neljä kertaa päivässä uusia porukoita. Aurinko paistaa ja on kuuma.

Tiistaina 16.7. lähdimme ajoissa matkaan ja aurinko paistoi. Kahvila oli vielä kiinni, niinpä kulutimme aikaa uimalla Laddujärvessä ja siltikin meille keitettiin kahvit ja pullat puoli tuntia ennen kahvilan aukeamista. Pullat olivat ihania! Takaisin Nikkaluoktassa olimme noin kello 14.00, yksitoista kilometriä takana. Niinpä tilasimme pihvit, vaikka tarjoilija poika ehdotti moneen

kertaan pyytipannua, ja puoli litraa olutta. Kyllä maistui.

Jos kysyt lähtisinkö uudelleen, niin tottakai. Nyt tunnen tien, ehkei pelota niin ja voisi keskittyä maisemiin enemmän kuin askeliin? Säällä on suuri merkitys ja tietenkin omalla terveydellä ja motivaatiolla.

Aino 55 v ja Raili 56 v.